

La clau de la innovació tecnològica és una educació tècnica i superior de qualitat. Aquesta frase podria resumir les conferències que Nathan Rosenberg, catedràtic de Stanford i membre de l'Acadèmia de les Ciències dels Estats Units, va pronunciar aquesta setmana. Rosenberg va dir als presents: "Perquè un país desenvolupi tecnologies complexes, necessita gent amb capacitats complexes", en clara referència a la importància de l'educació superior. Però no val qualsevol educació superior. L'orientació cap a la qualitat de la docència i la investigació és fonamental i depèn, en gran part, de les línies estratègiques marcades pels rectors. En aquests dies es viuen, o han viscut, processos d'elecció de rector en dues universitats catalanes. Aquests processos ofereixen moltes pistes sobre com es guanya una elecció en la universitat i, indirectament, també donen indicacions sobre què és important en la universitat. En primer lloc, per guanyar una elecció a rector cal apuntar-se a ser el més *progre* i coquetejar amb les tendències polítiques que representin més bé

Universitat i democràcia

JOSÉ GARCÍA MONTALVO

Professor del departament d'economia i empresa. Universitat Pompeu Fabra

aquesta suposada *progressia*. En segon lloc, i com en altres tipus d'eleccions, és molt important prometre de tot, encara que les promeses a uns grups entrin en contradicció amb les fetes a uns altres, amb el caràcter de servei públic de la universitat o amb els principis generals de la campanya. Finalment és molt important dirigir moltes promeses al personal d'administració i serveis. Per a això és fonamental comptar amb el suport dels sindicats de la universitat. ¿Els sembla que un procés basat en aquests principis pot generar els incentius necessaris per tenir una universitat amb una docència i investigació de qualitat?

Les propostes per millorar la qualitat de la investigació i la docència, la seva possibilitat de ser factibles i l'absència de contradicció amb altres objectius pro-

posats haurien de ser els únics criteris per a triar a un rector. Òbviament la credibilitat de les promeses és funció de la història acadèmica del candidat. El primer que hauria de demanar-se a un candidat és que fos un bon docent. Això és un mínim indispensable. Però a més s'ha d'exigir que quan parli de qualitat de la investigació sàpiga del que parla. O es posaria vostè en mans d'un metge que no ha estudiat medicina o un conductor d'autobús que no sap conduir? Per això resulta graciós, encara que consistent amb el procés de selecció anteriorment comentat, escoltar a alguns rectors omplir-se la boca de la importància que té la investigació sabent que no tenen ni un *sexenni*. Això vol dir, en l'argot universitari, que la comunitat científica considera que aquest professor no té cap

mèrit d'investigació. Finalment, un bon rector hauria de ser una persona amb provada capacitat de gestió i de resolució de conflictes.

Per desgràcia en les eleccions a rector aquests criteris no funcionen. El que domina és el biaix ideològic preconcebut del votant i la batalla de les promeses. El nou sistema d'elecció de rector, criticat en el seu moment per molts dels autodenominats *progres* que ara ho lloen com un model de sistema democràtic, no resol aquest problema. Una forma d'evitar les perversions generades per l'actual sistema d'elecció seria donar veu a part de la societat que està fora de la universitat. Fer el procés més democràtic. El col·lectiu d'antics alumnes de cada universitat hauria de tenir veu i vot en el procés com a representació de la societat *fora dels murs universitaris*. Sens dubte els antics alumnes sabrien valorar amb més independència i menys conflicte d'interessos els programes i les capacitats de diferents candidats a rector. Ah, i per cert: la pròxima vegada que vagi al metge no s'oblidi de preguntar-li si és *progre* abans de deixar-li que l'ausculti.